

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור ההתקרבות

א (טו) ... חותנו של ר' צבי, זכרוננו לברכה, בששמע זאת, הלך למכתר והתלונן על חתנו, שהיח אשתו ובניו ונסע. אמר: יש לאסר את ישראל בר, שבתאי יודע הוא להיכן הלך. ר' ישראל, זכרוננו לברכה, היה אורח אוסטרי, והיה חק שאסור לאסר אורח אוסטרי אם הוא בביתו, ורק מן הרחוב אפשר לקחת אותו. אבל אני, שהייתי אורח טורקי, לקחו אותי ואסרו אותי.

ב ואחר-כך הלכו פלם לבית ר' ישראל, זכרוננו לברכה, והתחילו לידות שם אבנים, ושברו החלונות ועשו חרפן. והוא היה מתפלל בקול בוקע וקיעים, באלו לא קרה דבר, וכלם ששמעו, קבלו ההורר תשובה והמכתר בא עם שוטר, וחשב שימתין עד שיגמר תפלתו, אז יקרא אותו לחוץ ואסר אותו. כל המתפללים משגמרו תפלתם, יצאו מבית-הכנסת וראו את כל ...
ההמשך מעבר לדף

קולו וך נצח כלל יכול לבוא לקול וך ובהיר על-ידי רבי צעקות בקולות הרבה עד שירחם עליו ה' יתברך ויתחיק מעליו הדינים (וען בלקויט מהר"ן מ"ב, שעל-ידי קול נגינה בשהוא בזכות ובבדירות, נמתקין כל הדינים). (הלכות חזקת מטלטלין ה, יז)

ג. ויסתר משה פניו פי ירא מהביט אל האלקים

העקר, להמשיך עליו יראה עד שיהיה לו יראה נפחד ובושה לחקר בדעתו המגשם בפה שאין לו רשות, פי אפלו הצדיק הגדול בעצמו בחינת משה מצמצם מחו מחמת יראה ואינו מביט בהשגת אלקותו למעלה ממדרגתו שעומד בו עתה, שזהו בחינת (שמות ג, ו): ויסתר משה פניו פי ירא מהביט אל האלקים וכו'; (הלכות בציעת הפת א, יב)

א.ג. ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך

שהסטרא אחרא, בחינת מצרים, מעבדים בכבוד גדול מאד על-ידי רבי המרה שחרה העצבות. והו בחינת בעבדה קשה, בקשיא. בהמר הלכתא וכו', כמו שכתוב בזהר הקדוש. פי הפל מחמת המרה שחרה, שעל-ידי זה אין יכולין לא ללמד ולא להתפלל, וכל מה שרוצין לעשות אינה דבר שבקדשה, קשה וכבד וקמור עליו מאד, פי הם ממררים את החיות ממש, באשר יודע כל אחד בנפשו (הלכות עירובי תחומין ו, יח).

ב.ד. וישמע אלקים את-נאקתם ויזכר אלקים את-בריתו את-אברהם

הינו שבמצרים שהיו ישראל משקעים במיט שערי טמאה שבתאי לא היה קולם וך כראוי, אף-על-פי-כן על-ידי רבי הצעקות שצעקו אז, כמו שכתוב שם: "ויצעקו בני ישראל אל ה'", על-ידי זה "וישמע אלקים את נאקתם ויזכר אלקים את בריתו את אברהם את יצחק וכו'", שהוא זכות אבות, שזוכין לזה על-ידי קול נגינה בשהוא בזכות ובבהירות (כמובא בלקויט מהר"ן בסימן מ"ב, עף שם), אבל במצרים שלא זכו עדין לקול כזה עוררו רחמי ה' יתברך על-ידי רבי הצעקות עד ששמע אלקים את נאקתם ויזכר את בריתו את אברהם וכו', דהינו זכות אבות.

וכן הוא בכל זמן, בפרט בראש השנה היום כפור תמים נוראים שמתחמת שאנו יודעין שאין קולנו וך נצח, צריכין לצעק בקולות הרבה עד שישמע ה' ויבחר משם קול נעים וך להמתיק כל הדינים מעלינו.

והו בחינת מה שאומרים העולם שיכולין לבוא לקול נגינה נאה על-ידי צעקה הרמת קול הרבה כמו שנהגין המנגנים שקורין בלשון אשכנז (ער רייסט ויך אויט אה קול), וכמו שהוא בגשמיית פן הוא ברחמיית שאפלו מי שהוא פגום מאד ואין

שמות

* מתוך ספר לקוטי הלכות * ו.ה. ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף

יוסף הוא בחינת כל הנקודות טובות שיש בכל אחד מיישראל, שכלם נמשכין מהצדיק בחינת יוסף, שהוא נקדה הכללית שממנו נמשכין כל הנקודות טובות שבכל אחד (כמו שכתוב במקום אחר).

ובכל ימי הגלות, שכלם מכמים בשם מצרים, בכל פעם הוא בחינת ויקם מלך חדש וכו', פי בכל פעם יצרו של אדם מתגבר עליו מחדש. והוא נקרא מלך, בחינת מלך זקן וכסיל, וממנו נמשכין כל ההתנגדות והמניעות של המונעים והחולקים העומדים בכל פעם, פי לא אחד בלבד עומד עלינו לכלותנו חס ושלום, אלא שבכל דור דור ובכל פעם עומדים עלינו, בבחינת ויקם מלך חדש. חד אמר: חדש ממש. וחד אמר: שנתחדשו גזרותיו. ושניהם אמת שעומדים בכל פעם חולקים ומותעים חדשים ממש, וגם נתחדשין גזרותיו, שבכל פעם גזרים ואומרים דבורים רעים חדשים שהם פגג האמת, שרוצים למנע ולהפיל את האדם על-ידי זה מתורה ותפלה וכו'.

והו אשר לא ידע את יוסף, עשה את עצמו בלא ידע. שעושים את עצמם באלו לא ידעו כלל את מעלות הצדיק בחינת יוסף, שהוא כלל הטוב שהכניס כל כך טוב ביישראל, והם רוצים להתגבר לבלבולים חדשים להפיל את כל אחד חס ושלום, להסתפל רק על הרע לא על הטוב, מה שבאמת צריכין להפך (הלכות עירובי תחומין ו, אות יח).

לראות באב"י הנחל

= אמת ואמונה (חלק א) =

... **תמן** אשר היה אמור להתחתן בסמוך ועדין לא מצא דירה, נכנס לר' ישראל ובקש ממנו ברכה על זאת. ברח אותו ר' ישראל, ואמר: "שתזכה לדירה ולפרנסה ולכל טוב", והפחור הוסיף: "ולהתקרב לרבנו". שמח ר' ישראל ואמר לו: "אם תתקרב לרבנו, כבר תזכה לכל טוב", והפחור הסתפק במחשבתו שאולי פדאי לו להשאר כל הזמן עם ר' ישראל על מנת להתקרב לרבנו, ומחמת זה שאלו: "ביצד זוכין להתקרב לרבנו?", השיב: "העקר הוא הרצון". התבונן הפחור בעצמו ושם לב שאין לו כל כך רצון, ואז שאל את ר' ישראל כיצד זוכין לרצון? וראה שיגיש לר' ישראל נחת רוח משאלה זאת (פרטא מחמת שדבר באמת), השיב: "מבקשים הרצון" (הפלה).

פעם ר' ישראל אמר לאחד, שמי שאין לו אמונה - אין לו נשמה. ואז החבר טען, שאולי אפשר לחפש נקודות טובות על אנשים אלו, ור' ישראל חשב מעט ולאחר מכן השיב: "לא, אל תעשה חכמות! מי שאין לו אמונה - אין לו נשמה!"

אמר: "הענן לא רק לדבר, העקר להאמין".

ובאותו היום אף אמר: "רבנו מחיה האמת והתורה שלנו".

סיפור ההתקרבות

... **המשך הסיפור** ... וראו את כל המהומה, שאלו לפשר הדבר. היה שם הרוקח, ועוד שני בעלי בתים, שנתחשו כבר מן החדשים. אבל מששמעו את תפלת ר' ישראל, זכרונו לברכה, נתרגשו מאד ואמרו למכתב, שירפה ממנו, ונכנסו ודברו עם ר' ישראל, וזכרונו לברכה, ומאז נקשרה ידידת ביניהם.

אני נשארתי בתפיסה: נכנס הקצין, וקשרו אותי, ושוטרים עמדו עליי ושאלו אותי: היכן נמצא צבי רהוטל? אמרתי להם, שהוא הלך לירושלים. הלכו, ומצאו את ר' צבי עליי עפולה. אמרו לו: ר' ישראל ואני נמצאים בתפיסה, ואתה מכרח לבוא במוצאי שבת חזרו עמו, ואז שחרונו מן התפיסה...

המשך יבא, כ"ז

עצות ותפילות

תלמוד תורה, כח-ל

... ותרחם עלי ברחמיך הרבים, ותצילני מכל מיני חדושי ובאווי תורה הנמשכין דרך הקלפות על-ידי השדין, שיש להם תורה נפולה מאלפי הנפולין, ותשמרני תמיד שלא אשמע לעולם שום באווי וחדושי תורה מאלו התורות הנפולות הנמשכין דרך הקלפות, ולא יכנסו דבריהם באזני וגלבי כלל.

ותגן עלי ברחמיך ובחסדיך, ותעזובי שיהיו נמשכין לי חדושי תורה אמתיים דרך הקדושה, ואזכה תמיד להמשיך בדעתי ולקבל חדושי דאורייתא אמתיים משרשם העליון דרך הקדושה, בלי שום אחיות הקלפות והסתרא אחרא כלל.

(לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה כח)

... **קח** אמונה בחינת אור, כמו שכתוב: **ואמונתך בלילות**. ואמונה שהוא על-פי חכמה בחכמות התורה ומשיג את הי' ועל-ידי זה יש לו אמונה הגם שהוא טוב, עם כל זאת עקר אמונה הוא שיהא מאמין בהשם יתברך בלא אות ומופת וחקמה וזה הוא עקר אמונה בשלמות ובחינת אור כמו שכתוב: **ואמונתך בלילות**, כנזכר לעיל.

... **יש** חכם שהוא חכם אפלו בחכמות התורה ואין לו אמונה בהי'. ואלו החכמים שאין להם אמונה נקראים בעלי ראיה, כי חכמה אמתית דהיינו עם אמונה נקרא ראיה כמו שכתוב: **ולבי ראיה חכמה** וכיו. ולעצמת זה החכמים שאין להם אמונה נקראים בעלי ראיה וכמו שפרש רש"י שיש להם שרץ במחם והיינו שיש להם טמאה וכפירה במחם). וצריכים להרחיק מאנשים אלו שהם בחינת בעלי ראיה - אפלו משכונתם, כי ההבל-פיהם מזיק לאדם בשר, שיפול לתאות נאוף.

... **כי** זויג דקדושה הוא על-ידי בחינת דעת כמו שכתוב: **והארץ ירע**, ואלו הבעלי ראיה שתענתם מקלקל ופגום ויש להם שרץ במחם, על-כן זויגם נאחו בקלפה. ועל-כן הם נואפים (כי נאוף תלוי בעינים).

... **כי** חכמת אמת - שהיא בחינת ראיה כנ"ל, בחינת עינים, על אלו החכמים נאמר: **ברית כרתי לעיני** וכיו. אבל הבעלי ראיה הם נואפים. וזה שדרשו רבותינו וזכרונם לברכה: **ולא תתורו אחרי לבבכם** - זהו מינות, **ואחרי עיניכם** - זהו נאוף, כי זה תלוי בזה כנ"ל. ועל-ידי חכמה עם אמונה, נצול כנ"ל.

מת שלום